בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ד'**, **י"א** ב**טבת** תשס"ב (**26** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

דברי נחמה לאחר צום עשרה בטבת...

אפילו חרב בית המקדש וישראל שרויין בגלות ונחלתנו שממה ביד זרים (ר"ל), חס ושלום לא ספר כריתות (גט) נתן ה' לעמו, לא גלות עולם גזר עליהם ולא חורבן נצח חרץ למקדשיו, אלא הישיבה בארץ ובניין בית המקדש, הם ניתנו להיות קיימים לעולם, ואילו הגלות והחורבן והצער – ארעי, ולשעה בלבד הם, ויכולים בכל שעה של רחמים להפוך לשמחה וששון.

מקרא זה שנאמר: "**ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה, כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם**"[ויקרא י"ח 28] אינו אזהרה בלבד, אלא גם הבטחה. הקדוש ברוך הוא מבטיח לישראל, שאפילו יטמאו את הארץ, היא **לא תקיא** אותם. רק את הגוי אשר לפנינו היא 'קאה' ולא ישובו אליה לעולם, כשם שהקיא לא ישוב לעולם למעיו של המקיא, מפני התעוב. אבל את ישראל היא לא תקיא. גרש גורשנו ממנה בעוונותינו, גלה גלינו מפני חטאינו, אבל גם שוב נשוב אליה ונירש אותה כולה **ירושת עולם**. ואין הדבר תלוי אלא בתשובה וברחמים להחיש את קץ הגאולה והישועה. ולכן חייב כל איש ואיש לשים אל לבו באותם הימים לפשפש במעשיו ולשוב בהם. כי העיקר בתענית, כמו שכתוב באנשי נינוה: "**וירא האלקים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה ויינחם האלקים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה.**"[יונה ג' 10] ואמרו רבותינו: לא נאמר "וירא את שקם ואת תעניתם", אלא "את מעשיהם", ואין התענית אלא הכנה לתשובה... [ספר התודעה]

***

ומעניין לעניין...

היום, **י"א ב<u>טבת</u>**, בשנת תשי"ב (5712-1952), שרר מתח רב בירושלים לקראת הצבעת הכנסת על **הסכם השילומים מגרמניה**. שנים אחדות לאחר השואה הגיע לסיומו משא ומתן של ממשלת ישראל עם הגרמנים על פיצויים לנפגעי השואה. לקראת ההצבעה בכנסת, הוצבו בירושלים כוחות גדולים של המשטרה. נוסח הצעת ההחלטה היא: "הכנסת שמעה את הודעת הממשלה בעניין המו"מ לשילומים מגרמניה להחזרת הרכוש השדוד."

הד"ר ח. **בוגר** קרא לבן-גוריון, "חזור בך מרעל הרכנת הראש ומפילוג בעם..."
ברמן, איש מפ"ם שהיה מאנשי המחתרת בגטו ווארשה: "לא מעיתונים למדתי מה זה פאשיזם גרמני, כי אם מבשרי חזיתי זאת. ידעתי מה אמרו חבריי מרדכי אנילביץ והאחרים... יש לי הזכות לומר בשמי ובשמם כי אסור לנו בשום פנים ואופן לבוא במגע עם הפשיסטים הגרמנים... כי זה יהיה טירוף דעת ושגעון." מנחם **בגין** תקף בחריפות את ההצעה והוביל להפגנות קשות נגד ההחלטה. סביב הכנסת שררה אווירת חירום: משמרות משוטטים, רחובות חסומים וצבא במצב הכן. החלטה גורלית.
כעבור מספר חודשים, נחתם – ביום כ' באלול (ספט' 1952) – ההסכם, הסכם על שילומים עם גרמניה. ד"ר קונראד אדנאואר (ר"מ גרמניה) ומשה שרת (שר החוץ לישראל)

"...**ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע.**" [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', י"א בטבת תשס"ב (26 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חתמו על הסכם שבמסגרתו קיבלה מדינת ישראל 3450 מיליון מארק, וגרמניה התחייבה לסייע לקליטת העולים בארץ ישראל. [עלון זמן.מקום – טבת ס"א]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל